

MONS. STANISLAV ZVOLENSKÝ
pozsonyi érsek-metropolita
PÁSZTORLEVELE

A POZSONYI FŐEGYHÁZMEGYE LÉTESÍTÉSÉNEK 12. ÉVFORDULÓJA ALKALMÁBÓL

Kedves testvérek,

2008. február 14-én XVI. Benedek pápa létesítette a Pozsonyi Főegyházmegyét. Az egyházmegye minden plébániájának testvéreiből alkotott lelki közösség létrejöttének tizenkettedik évfordulója jó alkalom arra, hogy mint megyés főpásztorok szóljak ma hozzátok. Meghívlak titeket a lelki ünneplésre, mégpedig a Szentírás szavai feletti közös elgondolkodásunk által, hogy Isten Igéje mindnyájunk lelkiismeretében felcsendülhessen.

A mai evangéliumban hallottuk, amint az Úr Jézus néhány képletes kifejezést használ, hogy tanítványait és azok küldetését jellemezze. Figyeljük meg közösen az elsőt: *„Ti vagytok a föld sója.”* (Mt 5, 13) Az Úr Jézus idejében megszokott volt a Szentírást a sóhoz hasonlítani. Az izraeli rabbik ismételtetni szokták: *„A Tóra, vagyis a szent vallási törvények, melyeket Isten az ő népének adott, olyanok, mint a só, és a világ nem létezhet só nélkül.”* Az Úr Jézus átvette a só képét s felhasználta azt tanítványaival kapcsolatban. Ezzel nem utasította el népe meggyőződését, mely a Szentírást a „föld sójának” tartotta, hanem kibővítette a só képének használatát, hogy az ő tanítványai is a „föld sója”, ha elfogadják szavait és mindennapi életükben azok szerint fognak cselekedni is. Magunk is tudjuk, hogy a só különféle módokon alkalmazható, s elképzelhető, hogy az Úr Jézus az ő tanítványaival kapcsolatban is a só több területen történő felhasználására gondol.

Az első és legközvetlenebb felhasználása a sónak az, hogy megízestse az ételeket. Ezért volt ősidők óta a só a „bölcesség” jelképe is. A népi hagyományban is szokás az üres beszédet és unalmas kifejezésmódot „íztelennek” nevezni. Szent Pál apostol szintén használta a só képét, s a kolosszeiekhez írt levelében azt ajánlja: *„Beszédetek legyen mindig szíves, sóval ízes, akkor majd helyesen meg tudtok felelni mindenkinek.”* (Kol 4, 6) Ha az Úr Jézus követőjének a „föld sójává” kell válnia, ez azt jelenti, hogy a világban a bölcességet kell terjesztenie, amely az életnek értelmet ad, „ízessé” teszi azt és életkedvet nyújt. Joggal kérdezzük: mi értelme lenne az életnek, az örömöknek és fájdalmaknak, a nevetésnek és könnyeknek, az ünnepeknek és a szomorúságnak az evangélium bölcessége nélkül? Mi után vágyódhatna az ember itt a földön és miben remélhetne? Nehezen jutna tovább a földi reménynél, melyről az ószövetségi Prédikátor könyve így beszél: *„Nos, megállapítom: az a jó, amiben az embernek része lehet, ennyi: egyék, igyék és érezze magát jól minden fáradozás közepette, amely adódik a nap alatt, életének azon a néhány napján, amelyet Isten ad neki, mert ez az osztályrésze.”* (Préd 5, 17) Az viszont, aki az Úr Jézus üzenetének vonzásában él, tudatosítja, hogy más örömök is léteznek. Az ilyen ember ugyanis nyitott a boldogság reményére az Isten otthonában. Az ilyen ember lelki térbe lépett, melyben már most megízleli a boldogság felemelő tapasztalatait és szívesen kíván erről tanúskodni is testvérei előtt.

A só azonban nem csak az ételízesítésre szolgál. Az élelmiszerek tartósítására is használatos, hogy megakadályozza azok megromlását. Itt mindnyájunk számára, akiknek a „föld sójává” kell lennünk, feltárul az erkölcsi rossz jelenléte életünkben és a társadalomban. A keresztény a „föld sója”. Jelenlétével meg kell akadályoznia az erkölcsi romlást, s védenie kell a társadalmat a rossz ösztönzések általi megromlásától és feldúlástól. Nem nehéz elképzelni, hogy ott, ahol nincs, aki figyelmeztessen az evangéliumi értékekre, hamarabb elterjed a mértéktelenség, a gyűlölet, az erőszak és a hatalommal történő visszaélés. A világban, amelyben megkérdőjelezett az élet sérthetetlensége a fogantatástól a természetes halálig, a keresztény a „só”, aki rámutat az emberi élet szentségére. A társadalomban, melyben banalizálják a szexualitást, s melyben a házasság nélküli együttélést és a házastársi hűtlenséget már nevezik valós nevének, a keresztény meghívott arra, hogy rámutasson a férfi és nő közötti kapcsolat szentségére, és tanúskodjon Isten tervéről az emberi szerelemmel kapcsolatban. Ott, ahol az emberek csupán a saját hasznukat keresik, Jézus tanítványa a „só”, aki mindenkit emlékeztet önmaga ajándékozásának értelmére és védi is ezt.

A keresztények a „föld sója” akkor is, amikor Isten szeretetének tökéletességéről tanúskodnak, mely igazságos, s egyben kimondhatatlanul irgalmas is. A „föld sója”, amikor rámutatnak arra, hogy nem létezik olyan bűn, amely ahhoz vezetné Istent, hogy hagyjon fel szeretetének hűségével az emberi nemzedék iránt. A keresztények a „föld sója”, amikor életükkel igazolják, hogy az ember számára lehetséges válaszolni az Isten szeretetére s hagyni magát Isten Lelke által vezérelni.

A „só” képét az Úr Jézus figyelmeztetéssel zárja, hogy tanítványai ne romoljanak el. *„Ha a só ízeit veszti, ugyan mivel sózzák meg?”* (Mt 5, 13) Itt a „só” képe meglepő helyzetbe kerül. A kémia szakemberei azt állítják, hogy a só sosem romlik meg. Az Úr Jézus azonban inti tanítványait a veszélytől, hogy „ízüket” veszíthetik. Még ha szokatlannak is tűnhet, az Úr Jézus mintha számolt volna azzal, hogy lehetséges valami olyan értelmetlenséget tenni, mint a só tönkretétele. Ez akkor történne, ha Jézus tanítványai életükkel rontanák el a tanúságot az evangélium szépségéről. Ezt a szerencsétlenséget csak egyetlen módon lehet kiváltani – a só összekeverését valamivel, ami elrontja annak tisztaságát és hamisítatlanságát. Az evangéliumnak megvan a maga „íze”, s ezt az „íz” meg kell őriznie. Amennyiben ez megrendülne, már nem lenne valódi evangélium. A kereszténynek is küldetése van, hogy kinevetéstől vagy visszautasítástól való félelemből ne keverje össze az evangélium valódi és tiszta üzenetét valami mással, ami bár a társadalomban kellemes és kívánatos, valójában azonban megromtja a Jézus üzenetéről szóló tanúság tisztaságát és hamisítatlanságát.

Kedves testvérek, tudatosítjuk, hogy Isten csendes hangja mindnyájunknak mondja lelkiismeretünkben: „Légy a föld sója!” Ha a szív alázatában elfogadjuk az Isten ezen szavait és elgondolkodunk rajtuk, biztosan eszünkbe jutnak azok is, akik segítenek nekünk Isten Igéjével lelkiileg táplálkozni. Szeretném figyelmezteteket a papok szolgálatára irányítani.

Köszönöm, hogy az elmúlt tizenkét hónapban bekapcsolódtatok az imákba és áldozatokba újabb papi hivatásokért Pozsonyi Főegyházmegyénk számára. Egyben meghívlak és kérek titeket, hogy a következő időszakban, 2020. február 14. és 2021. február 14. között közösen imádkozzunk különösképpen azokért a testvéreinkért, akik értünk papi szolgálatot teljesítenek.

Nagyon nagy ajándék egy plébániai közösség számára a pap, aki békésen és örömmel jeleníti meg az Úr Jézus üzenetét. Ti is tudjátok, hogy csak a békés és örömteli pap tudja lelkesíteni a fiatalokat, hogy a „föld sójaként” éljenek a házasságban. És ugyancsak az örömteli és önzetlen pap tudja lelkesíteni a fiatalokat, hogy a lelki hivatásokat válasszák, tehát, hogy valaki megszeresse a papi szolgálatot.

Köszönöm mindnyájatoknak, akik imáitokkal, barátságokkal és konkrét szolgálattal segítitek papjaitokat, s akik ténylegesen és irgalmasan segítetek nekünk legyőzni emberi gyengeségeinket.

A következő tizenkét hónapban szeretnénk mindennap a szentmisék egyetemes könyörgéseiben egy külön fohással az Úrhoz fordulni a Pozsonyi Főegyházmegye területén élő papok lelki megerősítéséért. Mi, papok is szeretnénk a következő időszakban kölcsönösen többet imádkozni egymásért. Az előttünk álló időszakban minden egyes nap az összes pap egy konkrét paptestvérünkért fogunk imádkozni az adott napon. Mindeközben pedig ismét felidézzük az ősi lelki bölcsességet, amit Szent Ágoston fogalmazott meg, miszerint imádságainkkal nem közlünk Istennek valamit, amiről nem tudna, hanem arra szolgálunk imádságaink, hogy mi mélyebben tudatosítsuk, mire van szükségünk, s így jobban megnyíljunk Isten működésére.

Kedves testvérek, köszönöm az Úrnak ezeket a pillanatokat, amelyeket a Szentírás szavai felett közösen elgondolkodva töltöttünk. Maradjon szíveinkben az igazi készség és vágy: a „föld sója” akarok lenni az Úr Jézus szerint. Ebben a jó elhatározásokban áldjon meg benneteket a mindenható Isten, az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

+
✠ Mons. Stanislav Zvolenský
pozsonyi érsek-metropolita